

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: J. J.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené JUDr. Rudolfem Kožušníkem, advokátem, se sídlem v Praze, Jáchymova 2, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic ČR, správa Chomutov**, sídlem v Chomutově, Kochova 3975, IČ 65993393, zastoupené Mgr. Ing. Pavlem Musilem, advokátem se sídlem v Chomutově, Škroupova 1325/34, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2012, JID 31071/2012/KUUK/Sv., č.j. UPS/55/2009/10,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 12.4.2012, JID 31071/2012/KUUK/Sv., č.j. UPS/55/2009/10, a rozhodnutí Městského úřadu Louny, stavební úřad, ze dne 2.12.2008, zn. MULN/12269/2008/SU/W, se **pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8808,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2012, JID 31071/2012/KUUK/Sv., č.j. UPS/55/2009/10, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Louny, stavebního úřadu (dále jen

„stavební úřad“), ze dne 2.12.2008, sp. zn. MULN/12269/2008/SU/W, kterým bylo rozhodnuto podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen „stavební zákon“), a ustanovení § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření (dále jen „vyhláška“), o umístění stavby „Zkapacitnění silnice R7 – Chlumčany“ na pozemcích v katastrálním území Cítoliby, Chlumčany u Loun, Toužetín a Smlonice u Loun, které jsou vymezeny v příloze rozhodnutí stavebního úřadu (dále jen „stavba“), a to na žádost osoby zúčastněné na řízení. Žalobkyně v žalobě navrhla současně i zrušení územního rozhodnutí.

V žalobě konstatovala, že v řízení o vydání územního rozhodnutí a v odvolání uplatnila tři námitky, a to nutnost zaobírat se hlukem ze silnice a požadovala, aby v souladu s předloženou dokumentací byla stanovena ve výrokové části územního rozhodnutí výška protihlukových stěn minimálně 3 metry a dále, aby byla v podmínkách výrokové části územního rozhodnutí rovněž stanovena povinnost zpracovat ve fázi stavebního řízení nezbytné akustické studie spolu s odpovídajícím stavebně – technickým řešením. Dále požadovala zabývat se možným rizikem úbytku podzemní vody, a aby byla v podmínkách výrokové části územního rozhodnutí stanovena povinnost zpracovat ve fázi stavebního řízení komplexní hydrogeologický průzkum důsledků postavení nového mostu a ve fázi stavebního řízení stanovena povinnost předložit technické návrhy řešení v případě, že vznikne riziko úbytku spodních vod z důvodů uvedené stavby. Za třetí vyslovila nesouhlas se zrušením sjezdu k pozemkům a na nich umístěných budovách ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně poukázala na ustanovení § 92 stavebního zákona, které ukládá stavebnímu úřadu v rozhodnutí o námitkách účastníků řízení rozhodnout. Jak vyplývá z výrokové části územního rozhodnutí, stavební úřad nerozhodl o námitkách účastníků řízení, a tudíž trpí toto rozhodnutí nezákonností, neboť jedna ze stěžejních náležitostí chybí. Žalovaný tuto chybu nenapravil. Žalobkyně dále odkázala na ustanovení § 92 odst. 4 stavebního zákona a upozornila, že pro stavebníka je závazný pouze text územního rozhodnutí a stavebním úřadem ověřená grafická příloha. Pokud tedy některé skutečnosti jsou uvedeny v projektové dokumentaci předložené v rámci územního řízení, ale nejsou promítnuty formou podmínek do výrokové části územního rozhodnutí, pak tyto skutečnosti nejsou v rámci následného stavebního řízení závazné. Co se týká problematiky hlučnosti, žalobkyně uplatnila námitku, která je ve veřejném zájmu a žalovaný se nijak nezabýval, jak a jakým způsobem bude zajištěna v dalším stupni řízení ochrana veřejného zájmu z hlediska lidského zdraví a nezajistil, aby taková ochrana byla vtělena do podmínek výrokové části územního rozhodnutí a byla tak pro stavebníka a třetí osoby závazná. Žalobkyně nesouhlasila ani s vypořádáním její námitky o nutnosti zpracování hydrogeologického průzkumu. Žalovaný uvedl, že podrobný hydrogeologický průzkum bude proveden v rámci dokumentace pro stavební povolení, aniž by byla pro takovýto závěr opora ve spisové dokumentaci. Takováto podmínka pouze v odůvodnění je nevymahatelná, pokud není promítnuta do výrokové části územního rozhodnutí. Předložená dokumentace se zmiňuje o provádění režimního měření, které není ovšem shodné s řádným hydrogeologickým průzkumem. Režimní měření se má dle dokumentace provádět v rozsahu a potřeb stavebníka, kdežto hydrogeologický průzkum se dělá podle příslušných technických norem. Tudíž režimní měření a hydrogeologický průzkum představují dvě odlišné činnosti. Žalobkyně dále vyslovila nesouhlas s tvrzením žalovaného, že neuvedení popisu všech sjezdů na okolní pozemky v délce trasy 4,5 km v územním rozhodnutí žalovaný nepovažuje za rozpor s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud tedy jednotlivé drobnosti nemusí být uvedeny ve výrokové části územního rozhodnutí, pak

takovéto skutečnosti nejsou pro stavebníka ani třetí osoby závazné. V této souvislosti odkázala žalobkyně na ustanovení § 76, § 79 odst. 1 a § 90 stavebního zákona. Dále žalobkyně odkázala na ustanovení § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona s tím, že v rámci stavebního povolení stavební úřad přezkoumává mimo jiné, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s podmínkami územního rozhodnutí. Žalobkyně požadovala, aby její námitky byly zapracovány do podmínek ve výrokové části rozhodnutí. S tímto legitimním požadavkem se však správní orgány nijak nevypořádaly. Žalovaný se řádně nevypořádal ani s námitkami žalobkyně, které byly uvedeny v odvolání, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Závěrem žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 143/2001.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a uvedl, že skutečnost, že stavební úřad v tomto konkrétním případě opomněl do výrokové části svého rozhodnutí zahrnout i rozhodnutí o námitkách účastků řízení, lze sice bezesporu považovat za porušení určitých procesních práv žalobkyně, ovšem žalovaný má za to, že tento nedostatek nemohl mít sám o sobě vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí jako celku. Z rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného je zřejmé, že se stavební úřad námitkami žalobkyně skutečně zabýval, což vyplývá ze str. 6 územního rozhodnutí. Ke všem podstatným skutečnostem se žalovaný vyjádřil v odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí, na nějž odkazuje. Žalobkyně však námitku o nezahrnutí rozhodnutí o námitkách účastníků řízení do výrokové části územního rozhodnutí dříve neuplatňovala. Žalobkyně ani ve svém odvolání nenamítala procesní pochybení stavebního úřadu. Jedinou odvolací námitkou byl nesouhlas se zrušením sjezdu k nemovitostem, které se nacházejí v jejím vlastnictví. Není tak pravdivé ani tvrzení žalobkyně, že v odvolání uplatnila stejné námitky jako v řízení prvoinstančním. Způsob věcného vypořádání námitek žalobkyně, přezkoumával žalovaný výlučně z moci úřední, v rámci přezkumu zákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu. Názor žalobkyně, že dokumentace pro vydání územního rozhodnutí postrádá závaznost je mylný. Dokumentace pro vydání územního rozhodnutí je součástí žádosti o územní rozhodnutí, která vymezuje předmět územního rozhodnutí. Vydáním rozhodnutí o umístění stavby bylo vyhověno žádosti, která je dokumentací specifikována. Pokud by se stavebník v dalších etapách přípravy stavby od dokumentace pro územní řízení odchýlil, byl by jeho postup v rozporu s rozhodnutím o umístění stavby. Dle názoru žalovaného také jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 104/2011.

Osoba zúčastněná na řízení Ředitelství silnic a dálnic ČR sdělila, že žaloba je nedůvodná a žalobou napadené rozhodnutí ani územní rozhodnutí netrpí vadou, která by mohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobkyně a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první

s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil, že v podání ze dne 3.11.2008 uplatnila žalobkyně tři námitky v uvedeném územním řízení. Požadovala, aby byla stanovena v úseku nového mostu na silnici R7 přes Smolnický potok minimální výška protihlukových stěn 3 metry a aby v podmínkách výrokové části územního rozhodnutí byla stanovena povinná minimální výška protihlukových stěn a také povinnost zpracovat ve fázi stavebního řízení nezbytné studie pro posouzení intenzity hluku. Za druhé požadovala, aby v podmínkách výrokové části územního rozhodnutí byla stanovena povinnost zpracovat ve fázi stavebního řízení komplexní hydrologický průzkum důsledků postavení nového mostu silnici R7 přes Smolnický potok a ve fázi stavebního řízení předložit technické návrhy řešení, v případě, že vznikne riziko úbytku spodních vod. Za třetí uvedla, že projektová dokumentace obsahuje zrušení současného sjezdu do obce Chlumčany, který je používán k přístupu na pozemky žalobkyně. Ve stávajícím terénu přitom neexistuje žádná jiná cesta.

V územním rozhodnutí je na str. 6 uvedeno, že veškerým písemným námitkám účastníků bylo vyhověno stanovením podmínek pro další stupeň projektové dokumentace pro povolení stavby, aniž by bylo konkrétněji na námitky žalobkyně v územním řízení reagováno. V odvolání proti územnímu rozhodnutí žalobkyně jako důvod odvolání uvedla pouze třetí námitku spočívající v nesouhlasu s nabízenou alternativou přístupu k jejím nemovitostem, kterou v odvolání blíže rozvedla. Žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí reagoval na všechny uvedené námitky včetně důvodu uvedeného v odvolání.

Soud se nejprve zabýval namítanou procesní vadou spočívající v tom, že nebylo rozhodnuto o námitkách účastníků, resp. žalobkyně.

Podle § 92 odst. 1 věta druhá stavebního zákona v rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon.

Podle § 68 odst. 1 až 3 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2 správního řádu); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2 správního řádu). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud připomíná, že výrok a odůvodnění jsou dvě rozdílné části rozhodnutí správního orgánu, které však musí vzájemně korespondovat a nacházet odraz jedna ve druhé. Výrokem rozhodnutí je třeba rozumět vlastní autoritativní a závazné řešení otázky, která je předmětem správního řízení. Výrok je tedy náležitostí rozhodnutí, ve kterém správní orgán vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci rozhodl. V odůvodnění musí být uvedeny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů a musí být popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami.

V daném případě lze konstatovat, že stavební zákon je zákonem speciálním vůči správnímu řádu (srov. ust. § 1 odst. 2 správního řádu a § 192 stavebního zákona) a ukládá stavebnímu úřadu výslovně rozhodnout o námitkách účastníků řízení (§ 92 odst. 1 věta druhá stavebního zákona). To znamená, že stavební úřad musí ve výroku svého rozhodnutí vyjádřit, jak o námitkách konkrétního účastníka uvažil a v odůvodnění svého rozhodnutí pak uvést, co ho k této úvaze vedlo. Soud nemá za to, že ve výroku by bylo nutno popisovat jednotlivé námitky účastníků, ale ve vztahu ke každému účastníku, jež vznesl své námitky, by mělo být o jeho námitkách rozhodnuto tak, že se zamítají, že se jim vyhovuje, případně se jim částečně vyhovuje. Pokud by zákonodárce považoval za dostačující, aby se stavební úřad vyslovil k námitkám pouze v odůvodnění rozhodnutí, uvedl by například formulaci „a vypořádá se s námitkami účastníků řízení.“

Jak vyplývá mimo jiné i z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, 2 As 34/2006, www.nssoud.cz, absenci některé z náležitostí výroku rozhodnutí lze považovat za nezákonnost podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Jak vyplývá z ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. ne každá vada řízení musí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť je nutné, aby vada byla podstatná a její existence mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí v meritu věci.

Soud posuzuje správní řízení jako jeden celek, to znamená, že z hlediska soudního přezkumu je třeba se dívat na rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně jako na jedno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12.10.2004, 5 Afs 16/2003, rozsudky NSS ze dne 28.12.2007, 4 As 48/2007; ze dne 26.3.2008, 9 As 64/2007, www.nssoud.cz).

V daném případě tak lze konstatovat, že v podstatě nepřezkoumatelné rozhodnutí stavebního úřadu v části, v níž se měl vypořádat s námitkami účastníků, mohlo být doplněno v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Tak se tomu skutečně stalo a žalovaný se pokusil nahradit tento zákonný deficit územního rozhodnutí, když reagoval na námitky žalobkyně v územním řízení, aniž by byly uvedeny v odvolání. Nicméně faktem zůstává, že nedošlo ve výroku územního rozhodnutí k výslovnému určení, že se námitkám žalobkyně vyhovuje, a to v rozporu s ustanovením § 92 odst. 1 věta druhá stavebního zákona, neboť žalovaný územní rozhodnutí nezměnil. Tuto vadu tedy nenapravil ve svém potvrzujícím žalobou napadeném rozhodnutí ani žalovaný. V odůvodnění svého rozhodnutí však žalovaný poukázal na to, že se námitkami žalobkyně stavební úřad zabýval a zahrnul je do podmínek svého rozhodnutí a z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že má stejně jako stavební úřad za to, že všem námitkám žalobkyně bylo vyhověno. V daném případě má soud za to, že vada řízení spočívající v absenci výslovného rozhodnutí o námitkách žalobkyně ve výroku rozhodnutí je vadou, která

nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť z rozhodnutí obou správních orgánů viděných jako jeden celek, je zřejmé, že se rozhodly jim vyhovět a byly zahrnuty do výroku územního rozhodnutí v podobě podmínek. Jinou otázkou pak je, zda tomu tak skutečně bylo. To ovšem v této části rozsudku není předmětem přezkumu, neboť soud v této části posuzoval pouze otázku závažnosti vady spočívající v absenci výslovného rozhodnutí o námitkách žalobkyně ve výroku územního rozhodnutí. Soud tedy tuto část uzavírá, že nedošlo k tak podstatnému porušení ustanovení o řízení, které by způsobilo nezákonnost územního rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a z tohoto důvodu žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí jemu předcházející nezrušil.

Další námitkou žalobkyně je tvrzení, že pokud některé skutečnosti jsou uvedeny v projektové dokumentaci pro územní řízení, ale nejsou promítnuty formou podmínek do výrokové části územního rozhodnutí, postrádají závaznost. S tímto závěrem se soud neztotožňuje, a to z následujících důvodů.

Podle § 92 odst. 1 věta první stavebního zákona územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby.

Stavební úřad v územním rozhodnutí, tzn. v jeho výroku, především schvaluje navržený záměr, tj. záměr, který chce žadatel uskutečnit. Zhodnocení souladu záměru se zákonem stanovenými kritérii je vždy podstatou odůvodnění rozhodnutí. V případě, že stavební úřad při posuzování žádosti žadatele zjistí, že záměr nelze realizovat z důvodu rozporu s platnou územně plánovací dokumentací, nebo že je k žádosti doloženo negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu (§ 149 odst. 3 správního řádu) apod., pak musí žádost rozhodnutím zamítnout (Machačková, J. a kol.: Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 390-392)

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.9.2012, 1 As 107/2012, www.nssoud.cz, uvedl, že *“(p)rávě v územním rozhodnutí tedy stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území (§ 92 stavebního zákona). V územním, nikoli stavebním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, s požadavky zvláštních právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů popř. s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení (rozsudek NSS ze dne 17.2.2012, 8 As 54/2011). Výsledkem shora nastíněného posuzování je pak územní rozhodnutí, které osvědčuje, že navržený záměr je v souladu mimo jiné i s územně plánovací dokumentací, a podmínkami obsaženými v územním rozhodnutí tento soulad zajišťuje...Účinky územního rozhodnutí jsou závazné nejen pro adresáty tohoto rozhodnutí, ale též pro správní orgány...”*

Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.7.2010, 5 As 77/2009, www.nssoud.cz, uvedl, že *„Případný nesoulad projektové dokumentace s dokumentací záměru je povinen stavební úřad ve stavebním řízení postihnout, a to i bez námítka účastníka řízení.“*

Podle názoru soudu žalobkyně dostatečně nerozlišila mezi dokumentací pro územní řízení, která je jedním z podkladů pro schválení záměru a z níž vychází závěr o možnosti umístění stavby v území, a mezi podmínkami, které ve svém územním rozhodnutí stavební úřad ukládá na základě stanovisek dotčených orgánů a námitek účastníků. Obraz o schváleném záměru dává právě dokumentace pro územní řízení předložená žadatelem a z ní v následujícím stavebním řízení stavební úřad vychází. Podmínky uvedené v územním rozhodnutí (§ 92 odst. 1 stavebního zákona) slouží k další specifikaci záměru umístění stavby, aby byl záměr v souladu s právními předpisy. Stavba musí být v územním rozhodnutí dostatečně určitě vymezena, nikoliv ale vyčerpávajícím technickým popisem stavby, neboť takový požadavek by byl do jisté míry nadbytečný a v praxi i těžko proveditelný (obdobně ve vztahu ke stavebnímu řízení viz rozsudek NSS ze dne 22.7.2011, 7 As 26/2011, www.nssoud.cz). Pokud tedy určité specifikace stavby vyplývají z dokumentace pro územní řízení, není třeba je zahrnovat do územního rozhodnutí.

Dle tvrzení žalobkyně se žalovaný nijak nezabýval zajištěním ochrany lidského zdraví ve vztahu k ochraně před hlukem, přičemž tato ochrana měla být vtělena do podmínek výrokové části územního rozhodnutí. S tím však nelze souhlasit.

V žalobou napadeném rozhodnutí odkázal žalovaný mimo jiné na zpracovanou hlukovou studii (str. 5), která je součástí dokumentace pro vydání územního rozhodnutí. Součástí této dokumentace jsou i protihlukové stěny SO 701 a SO 702 s výškou 3 metry. Dále žalovaný poukázal na to, že jejich detailní řešení bude zpracováno v rámci dokumentace pro stavební povolení, kterou bude posuzovat Krajská hygienická stanice Ústí nad Labem.

Soud konstatuje, že součástí správního spisu je i zmiňovaná hluková studie (část D.2 příloha 6), která mimo jiné požaduje zavedení protihlukových stěn. Tyto protihlukové stěny (SO 701, SO 702) jsou pak specifikovány v Průvodní zprávě k dokumentaci pro územní řízení (příloha A). Tyto protihlukové stěny pak byly v územním rozhodnutí výslovně označeny jako část stavby (str. 3) a v Podmínkách pro umístění stavby a zpracování projektové dokumentace (podmínky 14. a 15.) byly stanoveny podmínky pro prodloužení protihlukové stěny SO 701 a povinnost zpracovat do projektové dokumentace pro stavební povolení i výsledky hlukové studie. Soud konstatuje, že se stavební úřad i žalovaný dostatečně zabývali i ochranou před hlukem a stanovili i v tomto ohledu další podmínky pro provedení stavby. Námitky žalobkyně jsou tedy v tomto směru nedůvodné.

Dále také žalobkyně namítala, že by do výrokové části územního rozhodnutí měly být pojaty i podrobné údaje o sjezdech na okolní pozemky. Nad rámec shora uvedeného právního názoru o nenuitnosti a praktické nemožnosti pojmutí podrobného technického popisu do výroku územního rozhodnutí soud doplňuje, že v daném případě byly jako součást projektové dokumentace pro územní řízení označeny i soupis stavbou dotčených pozemků a situační výkresy (podmínka č. 1), ze kterých je zřejmé, jak má být stavba zrealizována. V daném případě je i tato námitka žalobkyně nedůvodná.

Poslední námitkou tak zůstává neprovedení požadovaného hydrologického průzkumu a jeho nezahrnutí do výrokové části územního rozhodnutí a nesouhlas s tím, jak byla tato námitka žalobkyně v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádána.

Žalovaný výslovně uvedl, že této námitce bylo vyhověno a poukázal na to, že v rámci dokumentace pro územní řízení byl zpracován předběžný geotechnický a hydrogeologický průzkum a v jeho závěru je doporučeno provést v dalším stupni dokumentace v údolí

Smolnického potoka režimní měření dle potřeby projektanta s ohledem na založení mostních pilířů. Podrobný geotechnický a hydrogeologický průzkum bude dle žalovaného proveden v rámci dokumentace pro stavební povolení. Pokud se jedná o náhradu stávající studny žalobkyně je toto řešeno samostatným objektem SO 323.

Soud konstatuje, že skutečně je součástí správního spisu i Předběžný hydrogeologický průzkum ze listopadu 2006, který vypracovala společnost GESTEC, s.r.o. (část D.2.2.9 dokumentace pro územní řízení), v jehož závěru je uvedeno, že průzkumem byly zjištěny jednoduché hydrogeologické poměry. V úseku údolí Smolnického potoka, kde je trasa vedena přemostěním je doporučeno podle potřeby projektanta režimní měření s ohledem na založení mostních pilířů (kapitola 8.1). V závěru posudku je mimo jiné uvedeno, že nedojde k ovlivnění vydatnosti okolních vodních zdrojů. Přesto žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že hydrogeologický průzkum bude proveden v rámci dokumentace pro stavební povolení. Toto tvrzení žalovaného, byť odpovídá požadavku žalobkyně, není zakotveno v územním rozhodnutí, jak žalobkyně správně upozorňuje ve své žalobě, a není ze žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, jak k tomuto tvrzení žalovaný dospěl. Soud konstatuje, že ani v Průvodní zprávě (kap. 4.3) v části Geotechnický průzkum není komplexní hydrologický nebo hydrogeologický průzkum zmíněn. Soud tak v žalobou napadeném rozhodnutí postrádá dostatečné zdůvodnění tvrzení, že bylo žalobkyni v její námitce vyhověno a hydrogeologický průzkum bude proveden. Tímto nedostatečným zdůvodněním žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalovaný zatížil svůj procesní postup vadou řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť jeho rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, proto soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil soud i územní rozhodnutí stavebního úřadu, neboť jak vyplývá ze shora uvedeného, bylo zatíženo vadami, které se ani žalovanému nepodařilo beze zbytku odstranit. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán.

Žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 8808,- Kč, která se skládá z částky 3000,- Kč za zaplacený soudní poplatek (poplatek za žalobu), z částky 4200,- Kč za 2 úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnuté právním zástupcem JUDr. Rudolfem Kožušníkem [převzetí věci, podání žaloby podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012], z částky 600,- Kč za s tím související dva paušály po 300,- Kč a z částky 1008,- Kč odpovídající 21% DPH z částek mimo soudního poplatku. Náhradu za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku soud nepřiznal, a to vzhledem k neúspěšnosti tohoto návrhu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. dubna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová